

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/10/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200769
Dátum vydania rozhodnutia: 03.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200769.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: M.I.M. Prešov, s.r.o., so sídlom Slovenská 69, Prešov, právne zastúpený advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 zo dňa 25. mája 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/29/2015-96 zo dňa 31. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/29/2015 - 96 zo dňa 31. mája 2016 m e n í tak, že z r u š u j e rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 zo dňa 25. mája 2015 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 9701401/5/5480606/2014/FedV zo dňa 22. decembra 2014 a v e c v r a c í a žalovanému.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 818,62 € a náhradu iných trov konania vo výške 140,- €, na účet právneho zástupcu žalobcu, advokáta JUDr. Eugena Kostovčíka, Košice, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p."), ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 zo dňa 25.05.2015. Predmetným rozhodnutím žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9701401/5/5480606/2014/FedV zo dňa 22.12.2014, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu 243.216,32 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2006 a zároveň Daňový úrad Prešov znížil nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie marec 2006 zo sumy 243.592,77 € na sumu 376,45 €.

1.2 Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v daňovom konaní (pri dôkaznej povinnosti daňovníka) platí prejednávacia zásada, nie vyhľadávacia. Povinnosťou správcu dane teda nebolo vyhľadávať a zisťovať skutočnosti v prospech daňového subjektu. Povinnosťou správcu dane, pokiaľ ide o nároky uplatnené platiteľom, bolo tieto nároky prerokovať, umožniť platiteľovi ich existenciu preukázať relevantnými dôkazmi, pričom sám mal zabezpečiť len dôkazy, ktoré podľa zákona nemá predložiť platiteľ.

1.3 Podľa názoru krajského súdu je potrebné na predmetnú vec aplikovať rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽf/19/2010, podľa ktorého možnosť alternatívnych dôkazov je prípustná iba v prípade, že nimi nie je narušené právne a jednoznačné uplatňovanie DPH, a ak súčasne aplikáciou alternatívnych dôkazov nehrozí daňový únik, vyhýbanie sa dani alebo zneužitie dane. Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý sa dovoľáva alternatívnych dôkazov.

1.4 Krajský súd zo spisového materiálu zistil, že spoločnosť PEGAS spol. s r. o., ktorá je vlastníkom priestorov Mäsokombinátu Fatra, Vrútky, nadobudla od Mäsokombinátu Fatra, s. r. o., okrem pozemkov a stavieb aj hnutelné veci: vane nerezové, rezačky na sadlo, miešačku mäsa, rezačky mäsa, preklápače, vákuové masírovačky mäsa, elevátory, vákuové narážачky, rámy, udiarne a pod., ktoré boli podľa zistení na základe predložených dokladov dňa 30.03.2006 vyradené z účtovnej evidencie. Konateľ spoločnosti však nevedel uviesť či sa všetky vyradené stroje ku dňu spisovania zápisnice v areáli mäsokombinátu aj nachádzajú, pretože stroje nájdené pri fyzickej obhliadke v areáli dňa 03.03.2008 sa identifikovať nedali, tento vyradený majetok zatiaľ nebol fyzicky zlikvidovaný a žiaden majetok spoločnosť PEGAS spol. s r. o., nepredala. Zamestnanci žalovaného vykonávajúci miestne zisťovanie pri fyzickej obhliadke areálu zistili, že za vstupnou halou v areáli Mäsokombinátu Fatra, s.r.o., sú zložené stroje: vaňa na sadlo, rezačka na sadlo a ďalšie neidentifikovateľné predmety, z ktorých sú vyrezané pôvodné kovové štítky a namiesto nich sú nalepené štítky z PVC a sú zabalené v priesvitnej PVC fólii. Na otázku, komu tieto stroje patria, kto ich zabalil do obalu a za akým účelom, konateľ spoločnosti uviedol, že nevie potvrdiť, či uvedené stroje patria spoločnosti PEGAS spol. s r. o., resp. Mäsokombinátu Fatra, s. r. o., nevie, kto ich položil na toto miesto, kto ich zabalil do fólie a na aký účel boli prichystané pri bráne. Ďalej uviedol, že stroje a všetok šrot, ktorý sa tu nachádza, budú fyzicky zlikvidované externou spoločnosťou. V spoločnosti BRAVIS, a.s., Stará Ľubovňa a ani v spoločnosti M.LM Prešov, s.r.o., Prešov sa navyše opakovane nepreukázala fyzická existencia strojov, ani pri jednom z vykonaných miestnych zisťovaní sa stroje nenašli, t. j. ani jedna zo spoločností nepreukázala dodanie a nadobudnutie predmetných strojov. Na základe takto zisteného skutkového stavu krajský súd vyhodnotil, že tento alternatívny dôkaz nemožno považovať za relevantný dôkaz toho, že tovar, z ktorého daňový subjekt uplatnil odpočítanie dane, teda tovar, ktorý podľa jeho tvrdenia nadobudol od svojich dodávateľov, je tým istým tovarom, ktorý bol dodaný do Litvy.

1.5 V súvislosti s namietaným nedodržaním lehoty na výkon daňovej kontroly prvostupňový súd poukázal na zákon č. 511/1992 Zb. účinný ku dňu, kedy bol vyhotovený protokol č. 724/320/50707/2008/Fed a uviedol, že z § 15 ods. 13 vyplýva, že daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Medzi účastníkmi konania je podľa krajského súdu nesporné, že protokol prerokovaný bol a na veci nič nemení ani tá skutočnosť, že kontrola prekročila zákonom stanovenú lehotu. V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽf/22/2013 zo dňa 06.11.2013, ktorý sa týkal tých istých účastníkov konania, pričom išlo o zdaňovacie obdobie február 2006 a taktiež na rozsudok sp. zn. 3SŽf/76/2013, týkajúci sa zdaňovacieho obdobia marec 2006.

1.6 Tvrdenie žalobcu, že vec nebola vrátená do vyrubovacieho konania, nezodpovedá podľa krajského súdu obsahu administratívneho spisu a priebehu daného konania. Ak teda daňová kontrola za zdaňovacie obdobie marec 2006 bola skončená, aj keď v lehote dlhšej ako upravuje zákon, je podľa názoru krajského súdu bez akýchkoľvek pochybností, že po zrušení rozhodnutia je možné vstúpiť iba do vyrubovacieho konania.

1.7 V súvislosti s námietkou žalobcu, že správca dane nevy počul k veci konateľa spoločnosti UAM EMITRA Rukaceva a ide o právo tejto osoby mať tlmočníka, zhodne so žalovaným krajský súd uviedol, že administratívny spis žiaden takýto úradný záznam neobsahuje a žalobca v priebehu konania žiadne takéto skutočnosti ani nenamietal. V žiadnom prípade nemôže ísť o porušenie subjektívnych práv žalobcu na tlmočníka, pretože ide o subjektívne práva konateľa spoločnosti UAM EMITRA.

1.8 Je bez akýchkoľvek pochybností, že daňový subjekt, ktorý si uplatňuje nárok na odpočet DPH, je povinný uniesť dôkazné bremeno a je povinný preukázať vierohodne obchodnú transakciu, z ktorej si uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty. Teda žalobca si uplatnil nárok na odpočet DPH z faktúry od spoločnosti BRAVIS, a.s., zo dňa 29.03.2006, č. 603583 a od spoločnosti SYS-NET, s.r.o., zo dňa 21.03.2006, č. 10060320, potom jeho povinnosťou bolo preukázať nielen faktúrami, resp. dodacími listami, čo je deklarácia obchodu, aj reálny obsah zrealizovaného obchodu.

1.9 Krajský súd mal jednoznačne za to, že žalobca vierohodne nepreukázal, že k dodaniu deklarovaného tovaru od dodávateľov žalobcu obchodnej spoločnosti BRAVIS, a.s., a SYS-NET, s.r.o., skutočne došlo. V súvislosti s realizáciou práva na odpočítanie dane je zrejmé, že ide o právo, nie povinnosť daňového subjektu, a teda, ak si právo na odpočítanie dane uplatnil, potom musí si splniť aj dôkaznú povinnosť. Musí uniesť dôkazné bremeno.

1.10 Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za nesporne preukázané, že žalobca si uplatnil nadmerný odpočet DPH, predložil faktúry, ktoré sú síce jednou zo základných podmienok, po splnení ktorých vzniká nárok na odpočítanie dane, avšak realizácia dodania tovaru medzi obchodnou spoločnosťou BRAVIS, a.s., SYS-NET, s.r.o., ako dodávateľmi a žalobcom ako kupujúcim bola spochybnená, pretože konateľ spoločnosti nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie reálne uskutočneného obsahu deklarovaných faktúr. Je rovnako nepochybné, že žalobca porušil ustanovenie § 51 ods. 1 písm. a/, pretože je nepochybné, že uplatniť právo na odpočet DPH je možné iba v spojení s ustanovením § 49 ods. 1, a teda nárok na odpočet DPH vzniká iba v prípade, že je preukázané, že daňová povinnosť vznikla. Z dokazovania, ktoré vykonal správca dane, vznik daňovej povinnosti preukázaný nebol, a teda žalobcovi ani nevznikol nárok na odpočet DPH. Z dokazovania vykonaného správcom dane je zrejmé, že konateľ žalobcu tovar ani reálne nevidel, a ak teda tvrdil, že išlo o nové zariadenia mäsokombinátu, ktoré následne dodal do Litvy, jeho tvrdenia nemajú reálny obsah.

1.11 V súvislosti s dokazovaním uskutočneným správcom dane vo vzťahu k odberateľovi v Litve, krajský súd poukázal na to, že povinnosťou žalobcu ako kontrolovaného daňového subjektu bolo preukázať reálny obsah vyššie citovaných faktúr, čo sa podľa názoru krajského súdu žalobcovi nepodarilo. Ak žalobca v žalobe namietal, že nezodpovedá za obchody, ktoré boli uskutočnené medzi jeho dodávateľmi a obchodnými partnermi jeho dodávateľov, je treba poukázať na tú skutočnosť, že správca dane dokazovanie týmto smerom zameril z toho dôvodu, že obchodné spoločnosti BRAVIS, a.s., a SYS-NET, s.r.o., museli mať žalobcom tvrdený tovar k dispozícii na to, aby ho mohli dodať žalobcovi.

1.12 Námietku žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu považoval krajský súd za neopodstatnenú. Žalobca v konaní pred finančnými orgánmi neprodukoval žiadne dôkazy, ktorými by preukázal reálny obsah obchodov tak, ako sú deklarované v ním predložených dokladoch. Jeho námietka, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je tiež nedôvodná, lebo z rozhodnutia daňového úradu je zrejmé, že toto je v súlade s ustanovením § 61 ods. 5 daňového poriadku. Zo zisteného skutkového stavu podrobne popísaného v odôvodnení napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že v konaní boli aplikované základné zásady daňového konania upravené v zákone č. 511/1992 Zb. v § 2 ods. 1 až 8 a v daňovom poriadku v § 3 ods. 1 až 10. Správca dane hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadal na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

2.

2.1 Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání a žádal, aby odvolací soud rozsudek Krajského soudu v Prešově změnil a zrušil rozhodnutí žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 ze dne 25.05.2015, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9701401/5/5480606/2014/FedV zo dňa 22.12.2014.

2.2 V dôvodoch odvolania žalobca uviedol, že krajský súd postupoval procesne nesprávne, v konaní nerešpektoval ustanovenia čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a § 157 ods. 2 O.s.p., čo v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že znemožnil žalobcovi uskutočniť jemu patriace procesné práva a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.3 Žalobca namietal, že napadnutý rozsudok krajského soudu trpí rovnakými vadami, ktoré viedli Najvyšší soud SR k zrušení rozsudku Krajského soudu v Prešově sp. zn. 3S/17/2009. Krajský soud podľa názoru žalobcu redukoval vysporiadanie sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu na oznámenie finálnych záverov, že žalobca vierohodne nepreukázal dodanie tovaru. Značnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku zaberá citácia právnych predpisov a všeobecné frázy.

2.4 Krajský súd sa podľa žalobcu v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal podstatnou námietkou žalobcu, a to tvrdením, že správca dane neprihliadol na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Žalobca poukazoval na to, že v refazci dodávateľov má osobitné postavenie spoločnosť IMPLICIT, s. r. o., ktorá dodávala tovar spoločnosti SYS-NET, s. r. o. a BRAVIS, a. s.,.

2.5 Žalobca taktiež namietal, že správca dane nezhodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Poukázal na uznesenie Najvyššieho soudu SR sp. zn. 6SŽf/8/2010 a uviedol, že ak by finančné orgány a krajský súd postupovali podľa právneho názoru Najvyššieho soudu SR uvedeného v tomto uznesení a zhodnotili by všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, a to všetko za použitia zásad logického myslenia, potom by museli dospieť k záveru, že ak staré nepoužiteľné stroje neboli spoločnosťou PEGAS, spol. s r. o., nikdy predané a našli sa v areáli bývalého mäsokombinátu, potom tieto stroje nemohli byť naložené vo Vrútkach a ani prepravené do Litvy. Medzi samotným nakladaním tovaru vo Vrútkach, prepravou tovaru a jeho vyložením v colnom sklade v Litve je nespochybniteľná vecná a časová súvislosť a identita tovaru bola potvrdená aj colníkmi v colnom sklade vo Vīlnuse, ktorí prevzatie tovaru potvrdili na medzinárodných nákladných listoch.

2.6 Žalobca uviedol, že daňová kontrola za mesiac marec 2006 trvala od 06.06.2006 do 13.10.2008, čo znamená, že správca dane odpoveďou na medzinárodné informácie z 21.08.2006 a fotodokumentáciou disponoval už na začiatku tejto kontroly. V priebehu daňovej kontroly správca dane s konateľom žalobcu vykonal viac ako 20 ústnych pojednávaní, no nikdy sa nezmienil o tak závažných dôkazoch, ako je vyjadrenie litovskej daňovej správy a o fotodokumentácii. Prvá zmienka o zistení litovskej daňovej správy, že išlo o staré, hrdzavé a nepoužiteľné zariadenie je uvedená až v rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 22.07.2011 (február 2006) a o existencii fotodokumentácie sa žalobca dozvedel až zo zápisnice zo dňa 07.11.2014. Dôsledkom zatajenia uvedených dôkazov získaných v priebehu daňovej kontroly bola žalobcovi účelovo odňatá reálna možnosť uplatniť svoje práva, splniť si svoju dôkaznú povinnosť a predložiť dôkazy a argumenty k svojim tvrdeniam. Prezentácia dôkazov o tom, ako a kedy litovská daňová správa zistila, že išlo o staré, hrdzavé, nepoužiteľné zariadenie vzbudzuje oprávnené pochybnosti o ich transparentnosti, a teda aj ich zákonnosti.

2.7 Žalobca taktiež namietal, že krajský súd sa nezaoberal ani námietkou ohľadom nevypočutia V. Rakucevasa, obmedzil sa len na reprodukciu záveru žalovaného, že spisový materiál neobsahuje žiadosť žalobcu o vypočutie V. Rakucevasa. Krajský súd sa taktiež podľa žalobcu nezaoberal aj ďalšími námietkami, konkrétne námietkou, že Ing. Krokavec a Ing. Sekerák síce namietali, že tovar nikdy nevideli, no potvrdili vystavenie a prijatie faktúr, preberacích protokolov, prijatie platieb a odvedenie dane i námietkou, že skutočnosti zistené v spoločnosti BRAVIS, a.s., neboli zistené čo najúplnejšie.

3.

3.1 Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca zotrval na dôvodoch uvedených v žalobe, resp. tieto dôvody viedol formuláciou vo vzťahu k záverom súdu. Žalovaný mal za to, že s odvolacími námietkami žalobcu, či už procesnoprávneho alebo hmotnoprávneho charakteru sa dostatočne vysporiadal vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.10.2015 i v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Žalovaný zotrval na svojom stanovisku a rozsudok krajského súdu považoval za správny, pretože vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250a ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

4.2 Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil nasledovný skutkový stav. Daňová kontrola za účelom zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za obdobie marec 2006 bola u žalobcu začatá dňa 06.06.2006. Samotnej kontrole predchádzalo miestne zisťovanie jednak u žalobcu, ale i u dodávateľov, od ktorých žalobca nakupoval stroje určené na intrakomunitárne dodanie do Litvy. Pri výkone kontroly žalobca predložil správcovi dane, okrem iných dokladov, nasledovné faktúry za nákup strojov od jednotlivých dodávateľov:

- faktúra č. 603583, dátum vyhotovenia faktúry a dátum dodania 29.03.2006, z nákupu zariadenia (stroje - 1. Kuter Laska, Kramer Grebe 200-LX, 2. rezačka mrazeného mäsa, Kihest 500, 3. vaňa varná, DP 400, 4. kôš varný, OMP-23, kôš varný, OMP-23) od dodávateľa BRAVIS, a.s., Stará Ľubovňa. Spoločnosť BRAVIS, a.s., nadobudla predmetný tovar od spoločnosti IMPLICIT, s.r.o., Veľký Krtíš, ktorá tento tovar nadobudla od spoločnosti KASCOM, s.r.o.,
- faktúra č. 10060320, dátum vyhotovenia faktúry a dátum dodania 21.03.2006, za nákup strojov na základe zmluvy č. 05/12/2005 zo dňa 28.12.2005 od dodávateľa SYS-NET, s.r.o., Košice. Spoločnosť SYS-NET, s.r.o., nadobudla predmetné stroje od spoločnosti IMPLICIT, s.r.o., Veľký Krtíš a tá ich nadobudla od spoločnosti SAXUM CAMIN, s.r.o., Tvrdošín,
- faktúra č. F 20060012 zo dňa 29.03.2006, pre odberateľa UAB EMITRA, Stanevicianus 45-45 Vilnius - Litva, za predaj 53 ks zariadenia v hodnote 756.783,- €,
- faktúra č. F 20060013 zo dňa 29.03.2006, pre odberateľa UAB EMITRA, Stanevicianus 45-45 Vilnius - Litva, za predaj 64 ks zariadenia v hodnote 884.896,- €.

4.3 O výsledku daňovej kontroly vyhotovil Daňový úrad Prešov I. protokol č. 724/320/50707/2008/Fed zo dňa 13.10.2008, ktorý bol s daňovým subjektom prerokovaný dňa 31.10.2008, t. j. daňová kontrola bola ukončená dňa 31.10.2008. Na základe výsledkov kontroly vydal správca dane rozhodnutie č. 724/230/56802/08/Poll zo dňa 03.11.2008, ktorým znížil žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2006 o sumu 7.327.135,- Sk a priznal nadmerný odpočet v sume 11.341,- Sk. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, na základe ktorého Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. I/225/15852/2009/991048-r zo dňa 11.02.2009 potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Prešov I. č. 724/230/56802/08/Poll zo dňa 03.11.2008. Žalobca následne napadol rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. Krajský súd v Prešove žalobu zamietol rozsudkom č. k. 3S/17/2009-65 zo dňa 24.11.2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžf/8/2010 zo dňa 31.05.2011 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/17/2009-65 zo dňa 24.11.2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd sa žalobnými námietkami vôbec nezaoberal, do odôvodnenia iba prevzal a zopakoval závery žalovaného. Na základe uvedeného Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3S/17/2009 - 158 zo dňa 31.01.2012 zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/15852/2009/991048-r zo dňa 11.02.2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne žalovaný vydal rozhodnutie č. 1020505/1/1011466/2012 zo dňa 29.05.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov I. č. 724/230/56802/08/Poll zo dňa 03.11.2008.

4.4 Žalobca opätovne podal na Krajský súd v Prešove žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, konkrétne rozhodnutie žalovaného č. 1020505/1/1011466/2012 zo dňa 29.05.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 724/230/56802/08/Poll zo dňa 03.11.2008. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 4S/25/2012 - 38 zo dňa 07.02.2013 zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1020505/1/1011466/2012 zo dňa 29.05.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 724/230/56802/08/Poll zo dňa 03.11.2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Na základe podaného opravného prostriedku Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžf/76/2013 zo dňa 06.11.2013 rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil, pretože došiel k záveru, že nebola dodržaná zákonom stanovená lehota na výkon daňovej kontroly.

4.5 Správca dane následne po zrušení rozhodnutia a vrátení celej prejednávanej veci dospel k názoru, že v predmetnej veci je potrebné vykonať ďalšie konanie. Na základe jeho žiadosti č. 9701401/5/603540/2014/FedV zo dňa 14.02.2014 žalovaný predĺžil listom č. 1100305/1/87482/2014 zo dňa 17.02.2014 lehotu na vydanie rozhodnutia v rámci vyrubovacieho konania o 330 dní. Správca dane dňa 20.12.2013 začal vyrubovacie konanie a výsledkom bolo rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9701401/5/5480606/2014/FedV zo dňa 22.12.2014, ktoré bolo následne potvrdené rozhodnutím žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 zo dňa 25.05.2015.

4.6 Odvolací súd považoval za kľúčové a nevyhnutné zaoberať sa v prejednávanej veci opätovne lehotou na vykonanie daňovej kontroly, keďže dodržanie lehoty na výkon daňovej kontroly je jednou z kľúčových podmienok na to, aby výkon daňovej kontroly prebehol v súlade s právnymi predpismi. V konaní vedenom pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Sžf/76/2013 najvyšší súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebola dodržaná zákonom stanovená lehota na výkon daňovej kontroly. Najvyšší súd vtedy poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 24/2010-57 zo dňa 29.06.2010, ako aj na svoje rozhodnutie sp. zn. 4Sžf/10/2011 zo dňa 31.05.2011 a uviedol, že daňová kontrola nemôže u daňového subjektu prebiehať po neobmedzenú dobu a predstavuje tlak na správcu dane, aby vykonával jednotlivé úkony v rámci daňovej kontroly bez zbytočných prietahov. Avšak ak je z obsahu spisu zrejmé, že správca dane nevytváral zbytočné prietahy, prostredníctvom ďalších úkonov musel odstraňovať jednotlivé nejasnosti, ktoré v rámci kontroly vyšli najavo a daňový subjekt neposkytol také relevantné dôkazy, ktoré by pochybnosti odstránili, nie je možné lehote na výkon daňovej kontroly priznať takú váhu, ktorá by následne znamenala zmarenie účelu daňovej kontroly, ktorý spočíva v riadnom zistení daňovej povinnosti. Ak sa pripustí, že by mal protokol z daňovej kontroly trvať dlhšie ako jeden rok povahu nezákonne použitého dôkazného prostriedku, existujú jednotlivé dôkazy, ktoré keď boli vykonané v zákonom stanovenej lehote, nemožno považovať za nezákonne získané. Opačný prípad by bol, ak by bol správca dane pri výkone daňovej kontroly nečinný, nevykonával by jednotlivé úkony súvisle a bez zbytočných prietahov.

4.7 Podľa § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (účinný ku dňa začatia daňovej kontroly) (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb."), daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začína vyrubovacie konanie (§ 44). Doručenie protokolu podľa odseku 12 alebo spísanie zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa považuje za úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane (§ 45 ods. 2).

4.8 Podľa § 15b ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., opakovanou daňovou kontrolou sa rozumie daňová kontrola tej istej dane u daňového subjektu za zdaňovacie obdobie, za ktoré už bola vykonaná,

- a) ak daňový subjekt žiada o vrátenie dane dodatočným daňovým priznaním,
- b) ak daňový subjekt žiadal o vrátenie dane podľa osobitného zákona,
- c) na podnet ministerstva alebo odvolacieho orgánu.

4.9 Podľa § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb., správca dane ukončí daňovú kontrolu (§ 15) do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov, a ak ide

o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčísľujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona najviac o dvanásť mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa § 15 ods. 16, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

4.10 Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane; ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty podľa osobitného predpisu, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

4.11 Podľa § 165 ods. 2 daňového poriadku, daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

4.12 Podľa § 165 ods. 5 daňového poriadku, vyrubovacie konanie po daňovej kontrole začatej a neukončenej pred účinnosťou tohto zákona sa vykoná podľa doterajších predpisov.

4.13 Po vrátení veci Finančnému riaditeľstvu SR na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR sa v súlade s citovanými ustanoveniami zákona, procesne postupovalo podľa zákona č. 563/2009 Z. z. (daňový poriadok).

4.14 Podľa § 68 ods. 3 daňového poriadku, ak daňový subjekt predloží pripomienky a dôkazy v lehote určenej správcom dane vo výzve podľa § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1, dohodne so správcom dane deň prerokovania pripomienok a dôkazov ním predložených; ak sa nedohodnú, určí deň ich prerokovania správca dane. Ak sa daňový subjekt nemôže zúčastniť na prerokovaní, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane na základe písomného vyjadrenia daňového subjektu a ním predložených dôkazov vykoná dokazovanie alebo miestne zisťovanie. Ak sa daňový subjekt alebo jeho zástupca nezúčastní na prerokovaní pripomienok a dôkazov ním predložených, správca dane spíše o tejto skutočnosti úradný záznam. O priebehu a o výsledkoch dokazovania správca dane spíše s daňovým subjektom zápisnicu podľa § 19, a to aj opakovane; v tom prípade správca dane vydá rozhodnutie do 15 dní odo dňa spísania poslednej zápisnice s daňovým subjektom alebo odo dňa spísania úradného záznamu.

4.15 Podľa § 69 ods. 1 daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov. Ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

4.16 Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p., súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

4.17 Z administratívneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že daňová kontrola DPH za obdobie marec 2006 sa začala dňa 06.06.2006 a bola ukončená prerokovaním protokolu o výsledku kontroly dňa 31.10.2008. Po zrušení rozhodnutia žalovaného č. 1020505/1/1011466/2012 zo dňa 29.05.2012 v

spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 724/230/56802/08/Poll zo dňa 03.11.2008 a vrátení vecí Daňovému úradu Prešov správca dane postupoval tak, že opätovne začal vyrubovacie konanie, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. 9701401/5/5480606/2014/FedV zo dňa 22.12.2014, potvrdené rozhodnutím žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 zo dňa 25.02.2015.

4.18 Žalovaný v napadnutom rozhodnutí v súvislosti s nedodržaním lehoty na výkon daňovej kontroly uviedol, že nedodržanie lehoty na výkon daňovej kontroly nevylučuje, aby sa ďalšie konanie vo veci vykonalo ako vyrubovacie konanie vzhľadom na to, že kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2006 začala zákonným spôsobom a všetky dôkazy vykonané až do dňa zákonnej lehoty na jej ukončenie boli získané zákonným spôsobom. Postup správcu dane v čase výkonu predmetnej daňovej kontroly až do dňa zákonnej lehoty na jej ukončenie bol v súlade so zákonom a dôkazy získané v tomto čase nenesú žiadne znaky nezákonnosti. Žalovaný teda považoval postup správcu dane po doručení právoplatného rozsudku dňa 20.12.2013 za zákonný a námietku odvolávajúceho sa za neopodstatnenú.

4.19 Podľa § 44 ods. 1 daňového poriadku, daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

4.20 Podľa § 46 ods. 8 daňového poriadku, zamestnanec správcu dane z daňovej kontroly vyhotoví protokol, ktorý obsahuje výsledok daňovej kontroly vrátane vyhodnotenia dôkazov; protokol sa nevyhotovuje, ak je daňová kontrola ukončená podľa odseku 9 písm. b) a c). Ak sa daňovou kontrolou zistil rozdiel v sume, ktorú mal kontrolovaný daňový subjekt podľa osobitných predpisov zaplatiť alebo vykázať alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov, zašle správca dane spolu s protokolom kontrolovanému daňovému subjektu aj výzvu na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole, ak tento zákon neustanovuje inak. Vo výzve správca dane určí lehotu, nie kratšiu ako 15 pracovných dní od jej doručenia, v ktorej sa má kontrolovaný daňový subjekt vyjadriť k zisteniam uvedeným v protokole a označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, ktoré nemohol predložiť v priebehu daňovej kontroly. Ak je to možné, daňový subjekt predloží aj listinné dôkazy. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa daňovou kontrolou rozdiel v sume, ktorú mal kontrolovaný daňový subjekt podľa osobitných predpisov zaplatiť alebo vykázať alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov nezistí, výzva na vyjadrenie k protokolu sa nezasiela. Rovnako sa výzva nezašle, ak daňový subjekt neumožní vykonanie daňovej kontroly, v dôsledku čoho mu zanikne nárok na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu.

4.21 Podľa § 68 ods. 3 daňového poriadku, ak daňový subjekt predloží pripomienky a dôkazy v lehote určenej správcom dane vo výzve podľa § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1, dohodne so správcom dane deň prerokovania pripomienok a dôkazov ním predložených; ak sa nedohodnú, určí deň ich prerokovania správca dane. Ak sa daňový subjekt nemôže zúčastniť na prerokovaní, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane na základe písomného vyjadrenia daňového subjektu a ním predložených dôkazov vykoná dokazovanie alebo miestne zisťovanie. Ak sa daňový subjekt alebo jeho zástupca nezúčastní na prerokovaní pripomienok a dôkazov ním predložených, správca dane spíše o tejto skutočnosti úradný záznam. O priebehu a o výsledkoch dokazovania správca dane spíše s daňovým subjektom zápisnicu podľa § 19, a to aj opakovane; v tom prípade správca dane vydá rozhodnutie do 15 dní odo dňa spísania poslednej zápisnice s daňovým subjektom alebo odo dňa spísania úradného záznamu.

4.22 Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 314/2015-55 zo dňa 16.12.2015 konštatoval, že „v zákone o správe daní nie je taxatívne uvedený výpočet situácií, kedy správca dane nie je oprávnený začať daňovú kontrolu. Zo všeobecných zásad a princípov daňového konania, tak ako boli už uvedené, však vyplýva, že v určitých prípadoch nie je možné daňovú kontrolu vykonať. Jednou zo zákonných prekážok vykonania daňovej kontroly, ktorá už bola judikatúrou všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu potvrdená, je uplynutie prekluzívnej lehoty pre uskutočnenie daňovej kontroly (sp. zn. III. ÚS 24/2010). Uplynutím prekluzívnej lehoty končí daňové konanie vo vzťahu ku konkrétnej dani a

zdaňovaciemu obdobiu, čo predstavuje absolútnu prekážku pre uskutočnenie ďalšej daňovej kontroly a je súčasne prejavom jednej zo základných zásad právneho štátu, a to zásady právnej istoty v daňovom konaní".

4.23 Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. III. ÚS 24/2010 zo dňa 29.06.2010 konštatoval, že „ak daňový úrad nerešpektoval maximálnu dĺžku trvania daňovej kontroly, porušil tým nielen ustanovenie § 30a ods. 7 zákona o správe daní a poplatkov, ale aj zásadu primeranosti a zásadu zákonnosti v daňovom konaní. Daňová kontrola nebola vykonaná v súlade so zákonom a protokol z nej tak nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý v daňovom konaní nemožno použiť (a contrario § 29 ods. 4 prvá veta zákona o správe daní a poplatkov). V prípade, že použitý bol, je celé daňové konanie zaťažené vadou nezákonnosti a rozhodnutie, ktoré je jeho zavŕšením a vychádza zo skutočností zistených počas nezákonnej daňovej kontroly a zachytených v protokole o takejto kontrole, je rovnako nezákonné."

4.24 Najvyšší súd SR sa s poukazom na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR s rozhodnutím a postupom žalovaného v tejto nemôže stotožniť. Podľa odvolacieho súdu, v prípade, že bolo najvyšším súdom právoplatne rozhodnuté, že v predmetnej veci nebola dodržaná lehota na výkon daňovej kontroly, nie je v súlade so zákonom zistený postup správcu dane, t.j., aby správca dane po doručení rozsudku najvyššieho súdu pokračoval vo vyrubovacom konaní a opakovane vykonal nové dokazovanie, v rozsahu, ktorý mu patrí vykonávať počas daňovej kontroly. Najvyšší súd je názoru, že vo vyrubovacom konaní možno vykonať len dôkazy, ktoré navrhne vykonať samotný daňovník postupom podľa § 68 ods. 3 daňového poriadku, t.j. tie, ktoré navrhne v lehote stanovenej správcom pri vyjadrení sa k Protokolu o výsledkoch daňovej kontroly. V žiadnom prípade nie je podľa daňového poriadku možné akceptovať postup správcu dane z tohto prípadu a to, že v rámci vyrubovacieho konania zopakoval všetky dôkazy vykonané počas nezákonne vykonanej kontroly s úmyslom docieľiť ich zákonnosť. Taký postup správcu dane nie je v súlade so zákonom, pretože rozhodnutie, ktoré vydal po následnom vyrubovacom konaní, vychádza aj z protokolu a zo skutočností zistených jednak počas trvania nezákonnej daňovej kontroly a dokazovania zopakovaného počas vyrubovacieho konania. Avšak nešlo o dôkazy, ktoré by navrhoval vykonať žalobca. Odvolací súd má za to, že daňová kontrola, pri výkone ktorej nebola dodržaná zákonom stavená lehota je nezákonná, a teda je nepochybné, že v následnom postupe správcu dane nemožno použiť žiadne dôkazy získané počas trvania nezákonnej kontroly, bez ohľadu na to, či jednotlivé dôkazy boli uskutočnené v rámci zákonnej lehoty alebo až po jej prekročení. Podľa odvolacieho súdu taktiež nie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, keď správca dane po vydaní právoplatného rozsudku najvyššieho súdu konštatujúc v ňom, že nebola dodržaná lehota na výkon daňovej kontroly, pokračuje v konaní tým spôsobom, že vstúpi do vyrubovacieho konania, v ktorom zopakuje dokazovanie, ktoré správca dane môže vykonať podľa zákona v procese daňovej kontroly. Takýto postup správcu dane je v rozpore s princípom právnej istoty. Správca dane môže v takomto prípade mal preskúmať existenciu zákonných podmienok na prípadnú opätovnú daňovú kontrolu, rešpektujúc príslušné ustanovenia daňového poriadku a v prípade, že takýto postup daňový poriadok neumožňuje, správca dane by mal konanie skončiť bez dorubenia dane.

4.25 Výkonanie dokazovania vo vyrubovacom konaní je v takomto prípade možné, ale v rozsahu ktorý navrhne dotknutý daňovník, keďže aj tu platí zásada prejednávacia a nie vyhľadávacia. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového daňového orgánu, sú nezákonné, pretože obe boli vydané na podklade nezákonne uskutočnenej daňovej kontroly, čo už nemôže zvrátiť ani vykonanie niektorých dôkazov vo vyrubovacom konaní.

4.26 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/215059/2015/5057 zo dňa 25.05.2015 ako aj rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9701401/5/5480606/2014/FedV zo dňa 22.12.2014 ako nezákonné rozhodnutia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a vady v rozhodovaní, ktorá mala vplyv a zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

4.27 Ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie finančného orgánu v medziach žaloby

nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 tohto zákona (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

5.

5.1 O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal náhradu trov konania proti žalovanému za celé konanie, t.j. za prvostupňové aj odvolacie konanie, keďže rozsudok súdu prvého stupňa bol zmenený.

5.2 Úspešnému žalobcovi je priznaná náhrada uplatnených a účelne vynaložených trov konania podľa § 246c ods. 1 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Právny zástupca žalobcu predložil vyčíslenie trov konania v podanom odvolaní.

5.3 Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej služby podľa predloženej špecifikácie a to za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia v roku 2015 vo výške 139,83 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení účinnom v čase vykonania úkonu právnej služby (ďalej len „vyhláška“) v spojení s § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý bol v roku 2015 vo výške 839,- €, režijný paušál 8,39 €, podanie žaloby doručenej súdu dňa 28.07.2015 vo výške 139,83 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý bol v roku 2015 vo výške 839,- €, režijný paušál 8,39 €, účasť na pojednávaní dňa 31.05.2016 vo výške 143,- € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 13a ods. 1, písm. d/ vyhlášky vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý bol v roku 2016 vo výške 858,- €, režijný paušál 8,58 €, písomné podanie na súd - odvolanie zo dňa 21.07.2016 vo výške 143,- € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 13a ods. 1, písm. c/ vyhlášky vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý bol v roku 2016 vo výške 858,- €, režijný paušál 8,58 €. Celkovo trovy právneho zastúpenia za tieto 4 úkony spolu s režijným paušálom predstavujú sumu 599,60 €.

5.4 Trovy konania ďalej pozostávajú z náhrady hotových výdavkov, konkrétne z náhrady cestovného podľa § 15 písm. a/ vyhlášky za cestu na pojednávanie na trase Košice - Prešov - Košice dňa 31.05.2016 vo výške 25,38 € (základná náhrada za 1 km jazdy vo výške 0,099 €, za 90 km jazdy, pri spotrebe 9,6 l/100 km a cene PHM 1,029 €/l) a z náhrady za stratu času podľa § 15 písm. b/ v spojení s § 17 vyhlášky, vo výške 57,20 €, za 4 polhodiny za cestu Košice - Prešov - Košice dňa 31.05.2016 (4 x 1/60 výpočtového základu za rok 2016).

5.5 Právny zástupca žalobcu je platiteľom DPH, a teda svoju odmenu i náhrady hotových výdavkov navýšil o 20% DPH, čo predstavuje sumu 136,44 €. Celkom trovy právneho zastúpenia sú: 599,60 € + 25,38 € + 57,20 € + 136,44 € = 818,62 €.

5.6 Žalobcovi bola priznaná aj náhrada trov konania za zaplatený súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 70 € a zaplatený súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 70,- €, spolu vo výške 140,- €.

5.7 Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu trov konania vo výške 140,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 818,62 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu.

6.

6.1 Podľa § 492 ods. 2 zákona Národnej rady SR č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), odvolacie konanie podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.